

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że osobę fizyczną, która na podstawie umowy takiej jak kontrakt różnicy cenowej zawartej ze spółką finansową przeprowadza transakcje finansowe za pośrednictwem tej spółki, można uznać za „konsumenta” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli zawarcie tej umowy nastąpiło w celu niezwiązanym z jakąkolwiek działalnością zawodową lub gospodarczą tej osoby, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego. Dla celów tej kwalifikacji, po pierwsze, czynniki takie jak fakt, że konsument dokonał dużej liczby transakcji w stosunkowo krótkim okresie lub że zainwestował znaczne kwoty w te transakcje, są jako takie co do zasady bez znaczenia, a po drugie, okoliczność, że osoba ta jest „klientem detalicznym” w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 12 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/39/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, zmieniającej dyrektywy Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/12/WE oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG, jest jako taka co do zasady bez znaczenia.
- 2) Rozporządzenie nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że dla celów określenia sądu mającego jurysdykcję powództwo z tytułu odpowiedzialności deliktowej wniesione przez konsumenta wchodzi w zakres uregulowań sekcji 4 rozdziału II tego rozporządzenia, jeśli jest nierozdzielnie związane z umową rzeczywiście zawartą pomiędzy tym konsumentem i przedsiębiorcą, czego ustalenie należy do sądu krajowego.

(¹) Dz.U. C 381 z 22.10.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 marca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – LH / Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

(Sprawa C-564/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka azylowa – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej – Artykuł 33 ust. 2 – Podstawy niedopuszczalności – Uregulowanie krajowe przewidujące niedopuszczalność wniosku, w przypadku gdy wnioskodawca przybył do danego państwa członkowskiego przez państwo, w którym nie jest narażony na prześladowanie lub na ryzyko poważnej krzywdy, lub jeżeli państwo to zapewnia odpowiedni poziom ochrony – Artykuł 46 – Prawo do skutecznego środka zaskarżenia – Kontrola sądowa decyzji administracyjnych dotyczących niedopuszczalności wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej – 8 dniowy termin dla sądu na wydanie rozstrzygnięcia – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2020/C 222/10)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LH

Strona pozwana: Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal

Sentencja

- 1) Artykuł 33 dyrektywy 2013/32/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które pozwala na odrzucenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalnego z tego powodu, iż wnioskodawca przybył na terytorium danego państwa członkowskiego przez państwo, w którym nie jest on narażony na prześladowanie lub na ryzyko poważnej krzywdy lub w którym zapewniony jest odpowiedni poziom ochrony.

- 2) Artykuł 46 ust. 3 dyrektywy 2013/32 w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyznacza sądowi, do którego wniesiono skargę na decyzję odrzucającą wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej jako niedopuszczalny, termin ośmiu dni na wydanie rozstrzygnięcia ze względu na to, iż sąd ten nie jest w stanie zapewnić w tym terminie skuteczności przepisów materialnych i gwarancji proceduralnych przyznanych wnioskodawcy w prawie Unii.

(¹) Dz.U. C 436 z 3.12.2018

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 kwietnia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Coty Germany GmbH/ Amazon Services Europe Sàrl, Amazon FC Graben GmbH, Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl

(Sprawa C-567/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuł 9 – Rozporządzenie (UE) 2017/1001 – Artykuł 9 – Prawa wynikające ze znaku towarowego – Używanie – Magazynowanie towarów w celu ich oferowania lub wprowadzania do obrotu – Składowanie w celu wysyłki towarów naruszających prawo do znaku towarowego, sprzedawanych w serwisie rynku elektronicznego online]

(2020/C 222/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Coty Germany GmbH

Strona pozwana: Amazon Services Europe Sàrl, Amazon FC Graben GmbH, Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl

Sentencja

Artykuł 9 ust. 2 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego [Unii Europejskiej] oraz art. 9 ust. 3 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że podmiot, który składa dla osoby trzeciej towary naruszające prawo do znaku towarowego, nie wiedząc o tym naruszeniu, należy uznać za podmiot, który nie magazynuje tych towarów w celu ich oferowania lub wprowadzania do obrotu w rozumieniu tych przepisów, jeżeli podmiot ten nie realizuje tych celów osobiście.

(¹) Dz.U. C 427 z 26.11.2018.